

Hi ha gent que pensa que la seva pregària ja no és com la d'abans. Aquelles meditacions, aquelles contemplacions, el profund impacte de les anades a Taizé, el contenir-se les llàgrimes per l'emoció d'haver trobat el camí i el sentit, les fondes impressions dels voluntariats.... Aquells temps, sí, que pregava, sí que em sentia agafat/da per Jesús.

En canvi ara, quan esgarrapes una estona per pregar, ni medites, ni reflexiones, ni descobreixes, ni t'emociones, ni .... És clar, no és que no hi hagi com un cert coixí afectiu, silencios. Hi és. Hi estàs. Saps que el Senyor també hi està. Però, quasi res més.

Vols dir que no anem enrera?, penses. Sembla que no avancem com abans; i ja se sap que qui no va endavant més aviat es queda enrera. No hi ha alternativa, o camines o recules.

Es fa difícil discernir que està passant. Cada persona és un món. Cada procés vers Déu té unes característiques. Però, en molts casos, potser no en tots, a mida que la pregària es va fent més simple, més senzilla, menys discursiva, sense tantes reflexions, anàlisis i emocions.... BON SENYAL, anem endavant.

Quan hom s'enamora també viu una mena d'èxtasi i molta obsessió. No sols s'enamora d'una persona, s'enamora del seu enamorament. És tan agradable. És tan dolorós. És tan nou. És tan emocionant i carregat de tantes incògnites.

Però quan passem de l'enamorament a l'amor ens entra certa pau, naturalitat, realisme, opció i sinceritat. Anem més a fons i amb una major llibertat.

De forma semblant, i millor, pot passar en la nostra relació amb el Senyor, en especial a la pregària, que és un dels àmbits de major intimitat. Quan és simplifica, quan va esdevenint senzilla, quan hi ha molts més de tu a Tu.....BON SENYAL.... estàs passant de l'enamorament a l'amor. Déu t'està guanyant el cor amb normalitat. Possiblement, almenys en molts casos, NO HI HA MARXA ENRERA. Comences a estimar més a Déu que l'enamorament que et provocava.

- Si amb Déu cada cop tot és més senzill... alegrat !!
